

den Dag vil det være slut ikke blot med Knippelpolitikken, men ogsaa med de svedne Udsjokers Politik; den Dag vil det være forbi ikke blot med den Tro, at politisk Visdom sidder i Næven, men ogsaa med den Tro, at det er Visdom at liste udenom og ved siffige Fortieller søge at skjule over Virkeligheden. Da, men ogsaa først da vil der her i Landet være fremstaaet et levedygtigt konservativt Parti, og med et saadant Parti vil Samarbejdet for de andre Partier være let. Det vilde jo være ganske uretferdigt og urimeligt at ville nægte, at der ogsaa inden for Højre er mange, som har Fortaaelsen af, i hvilken Retning Udviklingen gaar og maa gaa. Viljen til Fremstrid og ogsaa i det konservative Parti kan ikke uden videre maales efter de ensidige og til Dels reaktionære Forslag, som fremsættes blandt andet og navnlig af Regeringen. Men den første Betingelse for, at Tilliden kan genoprettes og et virkeligt Samarbejde hidføres mellem Partierne, det er Erkendelsen af, at Forfatningen maa holdes i Være. Og naar vi i den kommende Samling arbejde videre i samme Ånd som i sidste Samling, naar den Haand, som det ærede Medlem for Ringkøbing med Rette siger, at vi have rakt frem, naar den bliver modtaget med den Fortaaelse, at det er Tilliden, som det gælder at genopbygge, saa er jeg forvisset om, at selv om Udbyttet af den kommende Samling ikke maatte blive overvældende, naar det maales efter Alen i Lovtiden, vil dog vor Gerning ikke være gjort forgæves.

Mr. Nielsen: Det har jo sin store Interesse en Gang imellem at komme op paa de store politiske Vidder, og ganske særlig Interesse har det jo, naar man som Fører deroppe har en i alle Henseender saavel instrueret Politiker, som vi nu hørte tale, selv om man ikke paa alle Punkter er enig med sin Fører og ikke altid beundrer det, han beundrer, eller laster det, han laster, selv om der er en Gradsforskel i ens Beundring i Sammenligning med hans. Jeg er vis paa, at hele Tinget ligesom jeg er glad over under det ærede Medlems Førerskab at have været oppe paa de store politiske Vidder; men man maa jo finde sig i at komme ned igen paa det mere jævne. — Jeg skal fatte mig saa kort som muligt i Anledning af den sene Tid. Først jeg omtaler nogle enkelte Punkter paa Finansloven, ønsker jeg at understrege en meget glædelig Kendsgerning, nemlig, at det mere og mere og med større og større Vægt fremføres, at naar vi skulle til en Skattereform, skulle vi over til en Formue- og Indkomstskat. Jeg er ganske

særlig glad over, at det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) Gaar betonedet det saa stærkt. Vi ere jo sikkert alle enige om, at Grundprincippet for Bestatning er dette, at Staten skal tages, hvor Statteevnen er, og da Statteevnen maa være der, hvor Indkomsten overstiger, hvad der er nødvendigt til Forbruget, er en Indkomstskat jo det rationelleste af alt rationelt. Det er behageligt, at det høje Ting her og hele Rigsdagen for ganske saa længe siden har gjort Generalprøve paa denne Sag ved at vedtage en lille Lov, som mange maaske for vort rigt ikke have lagt tilstrækkelig Værdi til, en Lov om Afgift af personlige Nyttelighedslegier. Der har man netop vedtaget en Afgift, som lægges efter en stærkt stigende Skala og efter tvungen Selvangivelse med meget store Straffe for falsk Angivelse, det, som en Gang i sin Tid — jeg haaber, det ikke varer for længe — maa blive de Regler, som skulle følges ved Paalæggelse af Indkomstskat om Statskat. Der var en Ting, som det ærede Medlem fra Kalundborg anførte, som jeg ikke forstod, og det var dette, at det ikke gavnedes Skatteyderne, at nogle Skatter, som nu hedes til Staten, nemlig Land- og Egningskatterne, henlægges til Kommunekasserne. Jeg ventte en nøjere Forklaring af det ærede Medlem, thi jeg kan ikke forstaa andet, end at naar Skatterne henlægges til Kommunekasserne, gaa Kommuneskatterne saa meget ned som disse Skatters Beløb, og saa bliver det jo dog til Gavn for Skatteyderne. — Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Justitsminister med et Par Henstillinger. Det er os jo alle bekendt, — det er ogsaa blevet omtalt her i dette Ting for nylig — at der har lydt stærke Klager over Politiets Maade at være paa lige over for Publikum. Jeg tvivler ikke om, at der i disse Klager har været adskillige Overdrivelser, men jeg tvivler lige saa lidt paa, at der jo har været særdeles meget berettiget i disse Klager. Klagerne have særlig angaaet det københavnske Politiet, men at de ogsaa for en Del gælde Politiet ude paa Landet. Paa ikke ganske saa Steder har det nu blidelig hensovede Gendarmerikorps efterladt en noget sørgelig Tryk, dels derved, at forskelligt af de Herrer Gendarmere gik over til at blive Politibetjente, og dels derved, at Tønen i Gendarmerikorpset — og den var ikke altid saa dannet og elskværdig — stundom er gaaet over til de